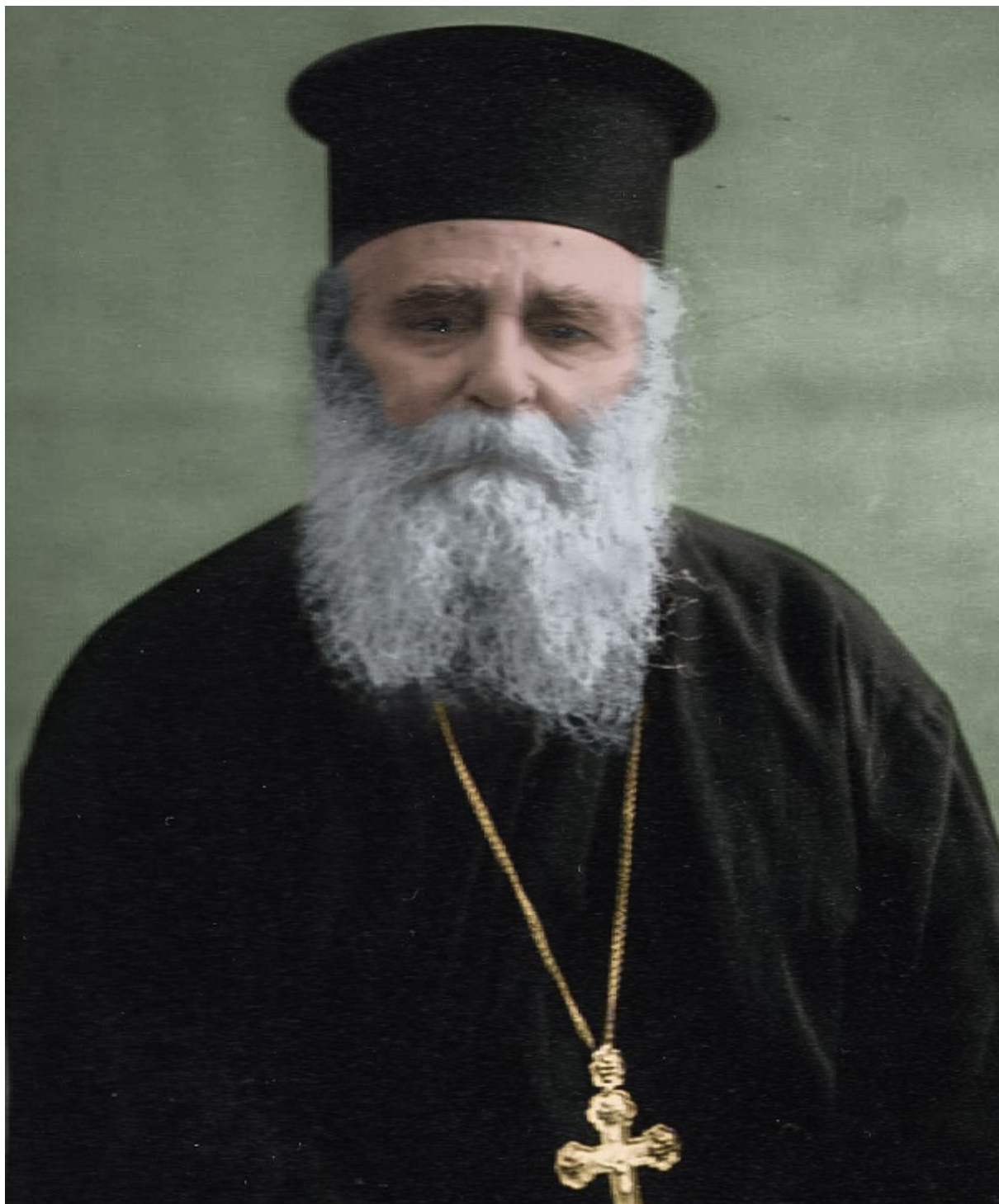

Η παρουσία αδελφού αποτελεί παρηγορίαν του Παρακλήτου

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

...Εις την ιδίαν περιοχήν της Ακροπόλεως εθεάθη την ημέραν εκείνην και ο Κασσανδρείας Ειρηναίος, αναζητών οξυγονούχον δρόσον, μετά τον πνιγμόν τον οποίον ησθάνθη κατά την διάρκειαν του συνοδικού δικαστηρίου, του οποίου υπήρξε μέλος. Και φέρεται ειπών κατά την περιπλάνησίν του έναντι της Ακροπόλεως την περίφημον φράσιν του: «Προσετέθη εἰς ἀκόμη δόκιμος κληρικός διωγμένος ἐνεκεν δικαιοσύνης».

Τα πνεύματα των δύο τούτων ανδρών, του ευλαβεστάτου και εκλεκτού, σοφού Ιεράρχου Κασσανδρείας κ. Ειρηναίου και του δοκιμαζομένου, αλλά γενναίου και αδουλώτου πατρός, του μετά παρρησίας μαχομένου διά την αλήθειαν, του αγίου Γέροντος, συνηντώντο από των αρχών της δικαστικής διαδικασίας, ότε ο μητροπολίτης κ. Ειρηναίος ευρίσκετο εν μέσω των λοιπών δικαστών, και κατενόουν ο εις τον έτερον. Εκινούντο δε συμφώνως προς τους παλμούς των καρδιών των, αι οποίαι επάλλοντο μετά θερμής αγάπης προς τον Σωτήρα και Δεσπότην Χριστόν, με την βεβαιότητα οτι θα επικρατήση το δίκαιον, παρά την

απεγνωσμένην αντίδρασιν των μητροπολιτών, οι οποίοι, ως μη ώφελε, έθετον το «φιλάδελφον» υπεράνω του δικαίου και της επικρατήσεως της αληθείας. Τελικώς, όμως, επληροφορούντο οι δύο ομόψυχοι δούλοι του Θεού εν τη καρδιά αυτών, ότι η αλήθεια του Κυρίου θα επικρατήσει.

Αγνοούμεν, μή διασώζοντες τα όσα διηγήθη σχετικώς ο άγιος Γέροντας, εάν συνηντήθη ούτος μετά του πολίου Ιεράρχου Κασσανδρείας κατά τον σύντομον περίπατον περί την Ακρόπολιν. Επίσης, δεν διασώζομεν πληροφορίαν, αν και είς ποιον βαθμόν εγνώριζεν ο ονομαστός Ιεράρχης την ενδεκαετίαν του θαύματος της αναστροφής είς σκηνάς Παραδείσου της όλης συνοδίας του Γέροντος, την οποίαν εβίωσαν άπαντες κατά τρόπον, τον οποίον μόνον «ο Θεός οίδε και ουκ άνθρωπος». Πάντως, είναι βέβαιον, ότι εγνώριζε καλώς τον εφημέριον του Αγίου Δημητρίου π. Γερβάσιον, ότι απετέλει μοναδικόν φαινόμενον εφημερίου καθ' άπασαν την Εκκλησίαν της Ελλάδος, εργαζόμενον με αποστολικόν ζήλον και προφητικώς διδάσκοντα διά των θείων μυσταγωγιών, μεστών ανεκφράστου κατανύξεως, θείων κηρυγμάτων και ομιλιών.

Και γνωρίζομεν, ότι ιδιαιτέρως ηυφραίνετο ο σοφός Ιεράρχης, ακούων περί των Κατηχητικών Σχολείων, των οποίων ιδρυτής εν Ελλάδι υπήρξεν ο π. Γερβάσιος, ως και τα περί των θαυμαστών εορτών των Σχολείων τούτων, και μάλιστα των Νηπιαγωγείων με τα τόσον χαριτωμένα περιστατικά από την λειτουργίαν των τροφίμων νηπίων του. Και τέλος, μετά σεβασμού και βαθείας εκπλήξεως επληροφορείτο ο σοφός Ιεράρχης περί των ωρίμων ανδρών και γυναικών, οι οποίοι είς βαθύ εσπέρας συνηντώντο είς τον Ιερόν Ναόν Αγίας Αικατερίνης, διδασκόμενοι από τον άγιον Γέροντα και, λαμβάνοντες το μήνυμα «εις προς ένα», εξήρχοντο είς τας οδούς της πόλεως. Είχον αποστολήν να συναντήσουν ο καθείς έξ αυτών ένα συνάνθρωπον, άνδρα ή γυναίκα -οι άνδρες είς τα κέντρα, αί γυναίκες είς τας οικίας- και να ομιλήσουν το κήρυγμα της μετανοίας και την επιστροφήν είς Χριστόν. Διασώζονται θαυμαστά περιστατικά αλιείας και διασώσεως είς τα δίκτυα της Εκκλησίας μεγάλων αμαρτωλών, οι οποίοι ηλιεύθησαν και εγένοντο ονομαστοί Χριστιανοί. Και τέλος, ο άγιος Γέροντας, αφού εξωμολόγει πλήθος Χριστιανών μέχρι του μεσονυκτίου, αλλά και πέραν αυτού, απεσύρετο είς τα ίδια και, λαμβάνων αρτίδιόν τι αντί δείπνου, ανεπαύετο επ' ολίγον και περί την 3ην πρωινήν εισήρχετο διά του «Ευλογητός ο Θεός...» είς την ακολουθίαν της επομένης ημέρας.

Περιεγράψαμεν τας εκδηλώσεις μιας ημέρας. Ολόκληρος η ημέρα, με το πλήθος λειτουργιών, μυσταγωγιών, ακολουθιών, παρακλήσεων, τελέσεως μυστηρίων και λοιπών εκδηλώσεων, αποτελεί μίαν συμφωνίαν. Η όλη τέλεσις των εκδηλώσεων αποτελεί μίαν μουσικήν συμφωνίαν, την ορχήστραν της οποίας κατέχουν, αναλόγως της «μυστικής» μουσικής των καταρτίσεως, πιστοί Χριστιανοί.

Διευθύνων δε διδάσκαλος είναι ο σεπτός Γέροντας. Η αρμονία της τοιαύτης μουσικής συμφωνίας είναι μοναδική, διότι την όλην μέριμναν περί αυτής έχει ο ηγέτης της συμφωνίας, ο εφημέριος άγιος Γέροντας. Κρατεί δε η τοιαύτη συμφωνία την αρμονίαν της και μετά το τέλος. Διά των ισοκρατημάτων, τα οποία ακούονται ήρεμα και σιγηνώς, μετά την τέλεσιν όλων των ασμάτων τα οποία ψάλλονται, κρατείται ζών και μετά το τέλος των όλων αγγελικών ακολουθιών το άκουσμα της καρδιακής ευχής «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον ημάς». Περιεγράψαμε την μυσταγωγικήν συμφωνίαν μιας ημέρας μετά της κατανυκτικής ολονυκτίας, η οποία ήτο και μουσική συμφωνία διά της ψαλλομένης βυζαντινής μουσικής. Τοιουτοτρόπως κατ' ανάγκην οδηγούμεθα εἰς την εκδιήγησιν και αποκαλυπτικήν εκδίπλωσιν του μοναδικού θαύματος της ενδεκαετούς μυσταγωγικής και υπέρ άνθρωπον ενδαιτησεως εἰς σκηνάς παραδείσου.

Και αρχόμεθα ἤδη εἰς την παρουσίαν της μοναδικῆς ταύτης εξιστορήσεως ανθρώπων αρπαγέντων μέχρις ουρανού και αξιωθέντων να αναστραφούν ως φίλοι και συνόμιλοι αγγέλων εἰς σκηνάς παραδείσου.

Παραπομπές

1. Μεταξύ των Αρχιερέων, οι οποίοι συνεκρότουν την Διαρκή Ιεράν Σύνοδον της Εκκλησίας της Ελλάδος, κατα το εκκλησιαστικόν έτος 1930-1931, ἦσαν οι εξής: ο Αθηνών Χρυσόστομος Πρόεδρος, ο Καστορίας Ιωακείμ, ο Λαγκαδά Γερμανός, ο Κασσανδρείας Ειρηναίος, ο Κίτρους Παρθένιος, ο Γυθείου και Οιτύλου Διονύσιος, ο Αργολίδος Ιερόθεος, ο Κορινθίας Δαμασκηνός και ο Κυθήρων Δωρόθεος.
2. Υπάρχει μία φωτογραφία, η οποία τον παρουσιάζει άνευ σταυρού και επανωκαλυμμαχίου, καταβεβλημένον -καίτοι μόλις ηριθμούντο εις 52 τα ετη του- κρατούντα εις χείρας έγγραφον αφορών εις την απόφασιν του δικαστηρίου. Ήτο η στέψις των αγώνων του επί μίαν τριακονταπενταετίαν, κατά την διάρκειαν της οποίας διηκονησε ως λειτουργος του Υψίστου και δια την οποίαν ἔλεγεν, εκφράζων κατ' άνθρωπον πικρόν παράπονον: «Διηκόνησα την Εκκλησίαν ως κληρικός επί πολλάς δεκαετίας. Εισήλθον εις το θέατρον αυτής με την απόφασιν να παραμείνω εως θανάτου πιστός εις την παρθενίαν, ακτημοσύνην και την υπακοήν. Επέμεινα ιδιαιτέρως να απαλλαγώ πάσης μερίμνης διά τα οικονομικά μου. Εν επιγνώσει απέστρεφον τας χείρας και το πρόσωπον από παν έσοδον ή «τυχηρόν» εκ της διακονίας μου. Δια να εξευρίσκω χρόνον επαρκούντα διά τους μεγάλους τομείς τους οποίους διήνοιξα, εδίδον εκ του μισθού μου των 2.000 δραχμών 1.150 δραχμάς εις βοηθόν ιερέα, ο οποίος επετέλει τας γραφειακάς μου υποχρεώσεις ως πρωτοσυγκέλλου, ώστε εγώ ελεύθερος να εκδαπανώμαι εις το νυκτός τε και

ημέρας επιτελούμενον εκτεταμένον εφημεριακόν έργον. Δεν ανέμενον, βεβαίως, έπαινον και στεφάνους διά τας θυσίας μου αυτάς. Αλλ' οι έχθιστα διατεθειμενοι κατ εμού επεδίωξαν να καταπατήσουν την πνευματικήν και ηθικήν μου υπόστασιν εως των πεταύρων του Άδου. Δώη αυτοίς Κύριος από των πλουσίων αυτού δωρεών δωρήματα πλούσια και κεχαριτωμενα και εις εμέ να δώση δυνάμεις πολλές, διά να υπομένω αξίως το βεβαρημένον τρίπτυχον του εξωσμένου τον μοναχικόν τρίβωνα δούλου αυτού και εσχάτου εργάτου της Εκκλησίας Του, μέχρι της υστάτης αυτού πνοής».

Πηγή: Μητροπολίτου πρ. Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης Ιεροθέου, Αρχιμανδρίτης Γερβάσιος Παρασκευόπουλος (1877-1964), φωταυγείς παράγραφοι από τον βίον και την πολιτείαν αυτού, σελ.95-101, Αίγινα 2007.